

บทที่ 7

การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศต่าง ๆ

บทที่ 7

การจัดการศึกษานិเศษในประเทศต่าง ๆ

7.1 การจัดการศึกษานิเศษในประเทศออสเตรเลีย

1) นโยบายและการบริหารการศึกษานิเศษ

รัฐบาลออสเตรเลียนั้นนโยบายในการส่งเสริมระบบการเรียนร่วม (mainstream) ของเด็กที่มีความต้องการนิเศษในโรงเรียนปกติ หน่วยงานการศึกษานิเศษที่มีอยู่จะยุบให้เหลือน้อยที่สุด จนไม่มีเลย

หน่วยงานการศึกษานิเศษนี้เกือบทุกรัฐในประเทศออสเตรเลียจัดอยู่ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1) โรงเรียนการศึกษานิเศษทุกประเภท ตั้งแต่ประเภทหนัก (severe) จนถึงประเภทเล็กน้อย

2) หน่วยงานการศึกษานิเศษ (special unit)

ครูการศึกษานิเศษและผู้ที่ทำงานในสถาบันการศึกษานิเศษ มีความเห็นว่า หน่วยงานการศึกษานิเศษ สำหรับเด็กที่มีความต้องการนิเศษบางระดับยังจำเป็นต้องมีอยู่ ในขณะที่มหาวิทยาลัยหลายแห่งในออสเตรเลีย ได้ค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวซึ่งผลของการวิจัยนั้นสนับสนุนนโยบายของรัฐบาล เพราะได้จัดทำโปรแกรมการเรียนร่วมของเด็ก down system หรือ deaf-blind โดยใช้เทคนิคในการฝึกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และใช้เครื่องมือที่เหมาะสม ซึ่งสามารถช่วยให้เด็กที่มีความต้องการนิเศษทั้งประเภทมีอาการน้อยจนถึงอาการหนัก ให้สามารถเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี และมีหนทางที่จะเข้าอยู่ในโครงการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้

2) รูปแบบของการจัดการศึกษานิเศษ

การศึกษานิเศษในประเทศออสเตรเลีย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.1 จัดเป็นโรงเรียนพิเศษ

2.2 จัดเป็นแบบเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

2.3 จัดแบบนอกระบบ

2.1 การจัดโรงเรียนพิเศษ เกือบทุกรัฐจะจัดตามประเภทของความพิการ เช่น

- 2.1.1 โรงเรียนสอนคนตาบอด
- 2.1.2 โรงเรียนสอนคนหูหนวก
- 2.1.3 โรงเรียนสอนบุคคลปัญญาอ่อน
- 2.1.4 โรงเรียนสอนบุคคลที่มีร่างกายพิการ
- 2.1.5 โรงเรียนเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและสังคม
- 2.1.6 โรงเรียนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

ลักษณะโรงเรียนโดยทั่วไป จะเป็นโรงเรียนที่มีจำนวนเด็ก 50-80 คน จะมีขนาด 100 กว่าคน บ้างก็น้อยมาก ถือว่าเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ เช่น โรงเรียน Glen Waverly สำหรับร่างกายพิการมีเด็ก 180 คน โรงเรียนการศึกษาพิเศษจะพยายามสร้างกระจายไปตามชุมชน จะขอยกตัวเลขให้เห็นชัดเจนถึงจำนวนโรงเรียนที่ได้จัดขึ้นในรัฐนิวเซาท์เวลส์มีประชากรประมาณ 6 ล้านคน ซึ่งมีเด็กพิการในวัยเรียนประมาณร้อยละ 3.273 (30,419 คน) โรงเรียนที่จัดการศึกษาพิเศษทั่วนิวเซาท์เวลส์มีกว่า 300 โรงเรียน

2.2 การจัดโรงเรียนรวม โรงเรียนในประเทศออสเตรเลีย ปกติส่วนใหญ่ให้ความสำคัญร่วมมือในการรับเด็กพิการเข้าเรียนร่วม เพราะจะได้รับบริการเพิ่มเติมจากรัฐ อาทิ resource teacher ครูเดินสอน และอุปกรณ์บางอย่างที่จำเป็น เนื่องจากโรงเรียนทั้งระดับประถมและมัธยมมีกระจายอยู่เต็มพื้นที่ และมีบริเวณเพียงพอกับประชากร ดังนั้น หากเด็กที่มีความต้องการพิเศษคนใดพร้อมก็ไม่มีปัญหาที่จะเข้ามาเรียนอยู่ในโรงเรียนปกติในทุกระดับ ตั้งแต่อนุบาล ก่อนวัยเรียน ประถม มัธยม วิทยาลัยเทคนิค หรือแม้แต่มหาวิทยาลัย

2.3 การจัดการศึกษานอกระบบ เป็นการจัดการเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น และเป็นประเภทของการศึกษาที่ไม่มีอยู่ทั้งในโรงเรียนพิเศษและเรียนร่วม แต่ในบางครั้งก็เข้าไปจัดอยู่ในบริเวณอาคารเรียนหรือบริเวณโรงเรียน เพื่อช่วยโรงเรียนแก้ปัญหา เรียกว่า

"special unit" นอกจากนี้ยังมีการจัดการศึกษาตามเตียงในโรงพยาบาล ตามบ้านของผู้พิการ ฯลฯ ซึ่งเป็นการช่วยกระจายบริการทางการศึกษาออกไปให้ทั่วถึง

การจัดโปรแกรมสำหรับเด็กที่เล็กมาก ตั้งแต่อายุ 0 ขึ้นไปนั้น แบ่งการจัดออกได้ 2 รูปแบบคือ

- 1) การจัดโดยคณะกรรมการทางการแพทย์ จะเรียกว่า early intervention เพราะจะเน้นในด้านการพัฒนาทางร่างกายในเชิงการแพทย์ และการพัฒนาการของเด็ก
- 2) การจัดโดยคณะกรรมการทางการศึกษา เช่น ที่สเมเนี่ย กรมการศึกษาของรัฐ ได้จัดโปรแกรมช่วยพัฒนาเด็กในระดับอายุเดียวกัน แต่พัฒนาในเชิงการศึกษาโดยร่วมมือกับคณะแพทย์ เรียกว่า early education

รัฐบาลออสเตรเลียจะเน้นการให้การศึกษามือพิการและการพัฒนาเด็กที่แพทย์วินิจฉัยแล้ว ให้สามารถพัฒนาได้ทุกด้านเช่นเดียวกับเด็กปกติ จะมีทั้งการฝึกอบรมผู้ปกครอง เชื่อมบ้านสาธิต ติดตามผล เพราะจากผลของการทดลองแล้วพบว่า เด็กพิการไม่ว่าจะมากหรือน้อย ไม่ว่าจะเป็นเด็กพิการประเภทใดก็ตาม จะสามารถเรียนรู้ได้เร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับว่าเด็กคนนั้นจะได้รับการฝึกฝนมาในอายุหรือวัยขาคือใด ยิ่งได้รับการฝึกฝนตั้งแต่อายุยังน้อยจะมีโอกาสหลุดสภาพของความรู้สึกว่าพิการลงอย่างแน่นอน และสามารถเข้าอยู่ในสังคมได้ในที่สุด

- 3) **การค้นคว้า** มหาวิทยาลัยหลายแห่งในออสเตรเลียให้ความสนใจเด็กพิการและได้ทำการศึกษาค้นคว้า ทดลอง และนำผลนั้นมาเผยแพร่ให้ทั้งทางฝ่ายนโยบาย แผนงาน โรงเรียน และผู้ปกครองได้รับทราบ เพื่อขยายโครงการให้กว้างขวางขึ้น โครงการที่น่าสนใจคือ

3.1 โครงการศึกษาเรื่องการสอนเด็กที่มีความผิดปกติทางการได้ยินของมหาวิทยาลัยโมนาช โดยมี Dr. Stewart Sykes เป็นหัวหน้าทีม เครื่องมือที่ใช้อยู่ในชั้นก้าวหน้าและยังเป็นคลินิกสอนพูดด้วย

3.2 โครงการศึกษาประชากรคนพิการของมหาวิทยาลัยควีนส์แลนด์ ซึ่งได้พิมพ์ออกเผยแพร่แล้ว

3.3 โครงการศึกษาเรื่องการทำโปรแกรม soft ware ของ Brisbane College of Advanced Education เกี่ยวกับคนตาบอด

3.4 โครงการศึกษาเรื่องการเรียนร่วมของเด็กประเภท Down's syndrome ของมหาวิทยาลัยแมคควอรี

3.5 โครงการศึกษาเรื่องการพัฒนาภาษาของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของมหาวิทยาลัยแมคควอรี

3.6 โครงการพัฒนาการสอนเด็กพิการซ้ำซ้อน เช่น deaf - blind, deaf-physically ; impaired ในด้านการสร้างภาษาและการเรียนรู้มหาวิทยาลัยแมคควอรี

3.7 โครงการ Distar ของมหาวิทยาลัยแมคควอรี

โครงการ Distar เป็นโครงการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนเด็กปัญญาอ่อน ซึ่งอยู่ในแผนงานของ SRA Project ของสหรัฐอเมริกา โครงการนี้มี Dr.Alex เป็นผู้อำนวยการโครงการ ขณะนี้ได้ผลิตชุดการเรียนรู้ 4 วิชา คือ

- 1) คณิตศาสตร์
- 2) ภาษา
- 3) วิทยาศาสตร์
- 4) สังคม

ชุดการเรียนรู้ทั้ง 4 นี้ใช้รูปแบบที่แน่นอน ประกอบด้วยหนังสือ โครงการสอน แบบฝึกหัด และคู่มือครู นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์ประกอบด้วย จุดเน้นของโครงการ Distar คือการกำหนดรูปแบบของการเรียนและการสอนที่ตายตัว ครูและนักเรียนจะต้องเดินตามกฎเกณฑ์ ซึ่งอาจจะเป็นการดีสำหรับครูที่ยังไม่มีความชำนาญในการสอน

ขณะนี้ โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจากองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ช่วยเหลือในการอบรมครูในประเทศปาปัวนิวกินี ไนโรบี และอีกหลายประเทศในแอฟริกา วิธีการอบรมเป็นแบบก้าวหน้า Dr.Alex ได้ยืนยันว่า ในช่วงเวลา

4 สัปดาห์ เขาสามารถให้การฝึกอบรมครูได้ถึง 4 รุ่น รุ่นละ 50 คน

3.8 โครงการพัฒนาภาษาของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของวิทยาลัยคัมเบอร์แลนด์

3.9 โครงการพัฒนาเครื่องมือช่วยคนพิการของมหาวิทยาลัยทัสเมเนีย เป็นต้น

4) การใช้สื่อการเรียน โรงเรียนเกือบทุกประเภทในประเทศออสเตรเลียมีความตื่นตัวในด้าน การนำเครื่องคอมพิวเตอร์ มาใช้ ในด้านการเรียนการสอนทั้งในรูปแบบของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และใช้เดี่ยว มีการพัฒนาทั้ง soft ware และ hard ware มาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งน่าจะเป็นการคุ้มค่ากับการลงทุน เช่น เด็กที่มีความพิการประเภท C.P. ที่ค่อนข้างจะรุนแรง ไม่สามารถจะใช้แขน มือ แม้แต่ขา เข้ามาเป็นประโยชน์ในการทำงานมากนัก ทั้งที่ความสามารถทางสมองดี ในอดีตจะใช้ เครื่องมือพิมพ์ดีด ไม้เท้าหรือการบังคับ สวิตซ์ด้วยศีรษะให้มอเตอร์ทำงานมาใช้ เป็นสื่อในการเรียนรู้ราคาของการลงทุนตกชุดละ 20,000 บาทเศษ ปัจจุบันคอมพิวเตอร์ขนาดราคาปานกลางก็มี ถ้าหากจะนำมาทดลองใช้ทดแทน เครื่องพิมพ์ดีด ก็น่าจะคุ้มค่าและสะดวกกว่า

นอกจากคอมพิวเตอร์แล้ว ยังได้นำเครื่องอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เข้ามาช่วยในการเรียนการสอน กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดตั้งศูนย์คอมพิวเตอร์ขึ้นใช้งานเอง พร้อมทั้งร่วมมือกับโรงเรียนและมหาวิทยาลัยในท้องถิ่นนั้น พัฒนาโปรแกรมขึ้นมาใช้ให้ เหมาะกับความสามารถของเด็ก จะเห็นได้ว่าการศึกษาพิเศษในประเทศออสเตรเลีย มีการจัดบริการค่อนข้างทั่วถึง มีบุคลากรที่ค่อนข้างสมบูรณ์ สื่อการสอนที่พร้อมและก้าวหน้า

สำหรับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กฉลาดและเด็กที่มีความสามารถเฉพาะทางนั้น ควรดำเนินการดังนี้

- 4.1 ควรกำหนดเป้าหมายของหลักสูตรให้ชัดเจนว่าจะพัฒนาเด็กไปเพื่ออะไร เป็นระยะเวลานานเท่าใด
- 4.2 ไม่ควรแยกเด็กออกมา โดยเฉพาะ
- 4.3 ไม่ควรมีการเลื่อนชั้น เป็นกรณีพิเศษ

- 4.4 การทำกิจกรรม ควรทำเป็นกลุ่ม เพื่อให้เกิด interaction จะได้เกิดความรู้
 สึกที่ติดต่อกัน และทำงานร่วมกันได้
- 4.5 การดูแลเด็กฉลาดอย่างดูแลเด็กที่ผลสัมฤทธิ์อย่างเดี๋ยว ควรดูผลผลิตผลและวิธีการแก้ปัญหา
 ด้วย

(ทบทวนมหาวิทยาลัย ศูนย์พัฒนาเด็กแห่งชาติของประเทศไทย, 2529 : น. 39-45)

7.2 การจัดการศึกษานិเศษในประเศสวีเดน

ระบบการศึกษา

ระบบโรงเรียนในสวีเดนดำเนินการโดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดโรงเรียนสำหรับ
 คนพิการขั้นเช่นเดียวกับโรงเรียนเด็กปกติ และมีโครงการพิเศษที่จะนำเด็กพิการเข้าเรียน
 ร่วมกับเด็กปกติทุกแห่งเท่าที่จะทำได้ โดยรัฐเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด ระบบการศึกษา
 ของสังคมครอบคลุมถึงโรงเรียนภาคบังคับ 9 ปี โรงเรียนเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย
 (Gymnasium) โรงเรียนชั้นสูง (Continuation school) และโรงเรียนอาชีพ
 (Vocational school) มีสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้รับผิดชอบ และสภาการศึกษา
 แห่งแขวง และสภาการศึกษาแห่งท้องถิ่น รับผิดชอบย่อยลงไป

การศึกษานิเศษในประเศสวีเดน มีการสอน 3 แบบคือ

1. การสอนภายในระบบโรงเรียนปกติ จัดในรูปแบบของชั้นพิเศษ และการสอนแยกเป็น
 นิเศษ (การสอนในคลีนิก และการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง) โดยได้รับความ
 สนับสนุนทางเทคนิค การสอน การแพทย์ และทางสังคม
2. การสอนนิเศษแก่เด็กซึ่งสูญเสียการได้ยินหรือทางสายตารุนแรง (หูหนวก-
 ตาบอด) จะจัดชั้นในโรงเรียนสำหรับเด็กหูหนวก และตาบอดของรัฐ
3. การสอนเด็กที่ผิดปกติทางสมอง (Mentally retard) จะจัดการสอนในโรง
 เรียนสำหรับเด็กปัญญาอ่อนโดยเฉพาะ

กฎหมายการศึกษาของสวีเดน (Education Act) มีกฎหมายต่าง ๆ

กำหนดลักษณะเด็กพิการดังนี้

- เด็กเรียนช้า (Slow learners)
- เด็กมีวุฒิภาวะช้า (Retarded maturity)
- เด็กผิดปกติทางการอ่าน เขียน (Reading and writing disorder)
- เด็กที่มีปัญหาในการเรียนคณิตศาสตร์ (difficulties with mathematics)
- เด็กที่มีปัญหาทางการพูด (Speech difficulties)
- เด็กที่มีปัญหาในการปรับตัว (Emotionally disturbed)
- เด็กที่มีปัญหาทางการได้ยิน (hearing impaired)
- เด็กที่เห็นเพียงบางส่วน (part sighted)
- เด็กผิดปกติทางกล้ามเนื้อ (motor handicapped)

กฎหมายนี้จะครอบคลุมถึงเด็กทุกคน รวมทั้งเด็กที่หูหนวก และตาบอด นอกจากนี้จะมีกฎหมายโรงเรียนซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษในโรงเรียนปกติ และกฎหมายโรงเรียนพิเศษเกี่ยวข้องกับโรงเรียนพิเศษสำหรับเด็กหูหนวก และตาบอด

แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอน

- โรงเรียนในปัจจุบัน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กแต่ละคนได้รับสิ่งที่เขาต้องการในแง่เกี่ยวกับการสอน การเลี้ยงดู และการระวังรักษา
- ให้โอกาสแก่เด็กเพื่อจะได้ เรียนวิชาที่เหมาะสมแก่ความถนัดของเด็กแต่ละคน
- ให้โอกาสที่เหมาะสมแก่ความสามารถและความพอใจในความสำเร็จ
- การสอนทุกอย่างในโรงเรียนภาคบังคับ 9 ปี พยายามที่จะสร้างเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและความต้องการของเด็ก

ครูผู้สอนต้องอาศัยทักษะในการสอนและใช้จิตวิทยาเข้าช่วย ครูต้องมีความรู้พื้นฐานที่จะเผชิญกับปัญหาความพิการของเด็ก

ในระดับขั้นต้นของโรงเรียนภาคบังคับ ครูประจำชั้นทุกคนจะต้องสละเวลาเพื่อสอนพิเศษคนละ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ในช่วงเวลานี้ ครูจะต้องสอนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มให้แก่เด็กทำงานซ้ำแล้วหลัง เด็กไม่มีวุฒิภาวะหรือพัฒนาช้ากว่าที่ควร

ครูต้องแก้ไขการอ่าน และเขียนที่ผิดปกติ และให้เน้นในเรื่องจำนวน ส่วนเด็กที่ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือเพียงพอในชั่วโมงเหล่านี้ ครูควรให้ความช่วยเหลือโดยการสอนพิเศษในรูปแบบอื่น

การจัดเด็กเข้าเรียนชั้นพิเศษ เป็นแนวโน้มเพิ่มเสริมการสอนในชั้นเรียนให้ดีขึ้น ครูที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นพิเศษหลาย ๆ ทาง มีโอกาสช่วยเหลือการสอนพิเศษได้มากทั้งสอนเป็นรายบุคคลและชุมชน และยังได้มีโอกาสเป็นผู้ช่วยเหลือครูและนักเรียนเป็นรายบุคคลและกลุ่มย่อย ๆ อีกมาก เป็นการช่วยแก้ปัญหาเด็กพิการได้อย่างมาก

การจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กพิการด้านต่าง ๆ

เด็กเรียนช้า

คือบุคคลที่ควรได้รับการสอนเป็นรายบุคคล สำหรับในชั้นพิเศษประมาณ 2 ใน 3 ของท้องถิ่นในชนบทของสวีเดน จะมีชั้นพิเศษสำหรับเด็กเรียนช้า ในปี ค.ศ. 1967-1968 มีเด็ก 24,700 คน ในห้องเรียน 2,300 ห้อง สำหรับการพิจารณาเด็กเรียนช้าให้เข้าเรียน จะต้องมีการวิเคราะห์อย่างละเอียด โดยมีการตรวจสอบทางแพทย์และทางจิตวิทยาอย่างถ่องแท้

เด็กที่ไม่บรรลุลวุฒิภาวะ

เด็กที่ไม่บรรลุลวุฒิภาวะที่ประสบปัญหาในปีแรกที่เข้าโรงเรียน จะถูกจัดให้เข้าเรียนในชั้นเตรียมความพร้อม ในปีการศึกษา 1967-1968 มีเด็ก 6,300 คนในห้องเรียน 635 ห้อง เด็กเหล่านี้มักไม่บรรลุลวุฒิภาวะทั้งทางสติปัญญา สังคม และอารมณ์

โรงเรียนส่วนใหญ่ในท้องถิ่นจะใช้เวลา 2 ปี ในชั้นเตรียมความพร้อม เพื่อเด็กจะมีโอกาสไปเรียนในชั้นธรรมดา สภาการศึกษาแห่งชาติได้ทำการทดลองเรียกว่า "ลองเครื่อง" (running in) โดยการทดสอบความพร้อมของเด็กในชั้นธรรมดาในเดือนแรก ๆ ของเทอม หลังจากที่จัดเข้าชั้นใหม่แล้ว

เด็กที่มีปัญหาในการปรับตัว

เด็กที่มีปัญหาในการปรับตัว จะมีขึ้นสำหรับสิ่งเกิดการสอนโดยการสังเกตเป็นพิเศษ และคลินิคสำหรับสังเกต ในปี 1967-1968 มีชั้นเหล่านี้ 158 ชั้น มีนักเรียน 1,119 คน ครูมีความสำคัญต่อโปรแกรมนี้มาก ครูคนหนึ่งอาจเสริมสร้างบรรยากาศในการทำงานที่สงบ และเหมาะสม อีกคนหนึ่งอาจทำไม่ได้ แม้ว่าจะใช้ความพยายามอย่างมากแล้วก็ตาม งานของครูจึงต้องดำเนินการร่วมกับความช่วยเหลือของผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา จิตแพทย์ ทางสังคม ตั้งแต่ปี 1959 มีการจัดสอนโดยการสังเกตแบบแยกเด็ก ครูอาจเอาเด็ก 3-8 คน จากห้องต่าง ๆ หรือชั้นต่าง ๆ และทำงานร่วมกับเด็กในเวลาต่าง ๆ กันในสัปดาห์ เด็กจะเอาการบ้านจากห้องเรียนเดิม แล้วมาทำงานเป็นกลุ่มหรือเดี่ยวโดยมีครูดูแล การจัดแบบนี้รู้สึกจะได้ผลถ้ากลุ่มเล็ก และเด็กได้ทำงานโดยมีครูคอยแนะนำ

ขั้นต่อไปให้เด็กได้ทำงานที่ชื่นชอบในบรรยากาศที่สงบ เป็นระเบียบเรียบร้อยกว่า คลินิค-สังเกตการณ์ (Observation clinic) เด็กอาจจะจัดให้เข้าคลินิคทันทีหลังจากได้ติดต่อกับผู้ปกครองแล้ว การศึกษาสำรวจวิเคราะห์ควรจะทำหลังจากการสังเกตเด็ก และควรทำให้สำเร็จภายใน 4 สัปดาห์ ในกรณีที่ตัดสินว่า ควรจะจัดเด็กเรียนที่ใดในอนาคต เด็กอาจจะเรียนต่อในคลินิคหรือในห้องเรียนสังเกตการณ์ ในห้องเรียนพิเศษ หรือในชั้นปกติของเด็กเอง

เด็กหูพิการ

ตามกฎหมายแห่งชาติ พวกเด็กหูพิการซึ่งรวมทั้งหูหนวก และได้ยินบางส่วนจะมีสิทธิและหน้าที่ เข้าเรียนเช่นเดียวกับเด็กอื่น ๆ หลักสูตรสำหรับการศึกษายังคง 9 ปี ได้วางจุดมุ่ง

หมายและแนวทางเพื่อการทำงานในโรงเรียน ตารางสอน ประมวลการเรียน และคำแนะนำ นอกจากนี้ยังมีระเบียบพิเศษต่าง ๆ ซึ่งเพิ่มเติมนอกเหนือจากหลักสูตรธรรมดา ทั้งนี้เพื่อความสะดวกแก่การสอน และการเรียนในโรงเรียนพิเศษ สำหรับเด็กหูหนวก

ประมาณกันว่า 0.5% ของเด็กทั้งหมดที่เข้าไปเรียน ชั้นประถมปีที่ 1 ต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนพิเศษสำหรับเด็กหูหนวก ประมาณ 1% ต้องการการสอนพิเศษในชั้นเรียนปกติสำหรับเด็กธรรมดา หรือการสอนเป็นรายบุคคลในคลินิก ซึ่งมีครูพิเศษคอยช่วยเหลือ (วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2526 : น. 129-135)